

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 9/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v pléne zloženom z predsedu Ivana Fiačana a zo sudcov Jany Baricovej, Ladislava Duditša, Libora Duľu, Miroslava Duriša, Rastislava Kaššáka, Miloša Maďara, Petra Molnára (sudca spravodajca), Petra Straku, Ľuboša Szigetiho, Roberta Šorla a Martina Vernarského o návrhu **Mestského súdu Bratislava IV** na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s Ústavou Slovenskej republiky a Dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd takto

r o z h o d o l :

Návrh **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov

1. Ústavnému súdu bol 21. mája 2024 doručený návrh Mestského súdu Bratislava IV (ďalej aj „mestský súd“ alebo „navrhovateľ“) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a čl. 144 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 66/2009 Z. z.“ alebo „napadnutý právny predpis“) „*v celom rozsahu*“ s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 3, čl. 20 ods. 1, čl. 20 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).

2. Mestský súd uvádza, že žalobou z 31. októbra 2013 sa žalobca (pôvodne na Okresnom súde Bratislava I) ako výlučný vlastník špecifikovaného pozemku domáha proti žalovanému (hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava) zaplatať odplatu za zákonné vecné bremeno (ktoré vzniklo na základe zákona č. 66/2009 Z. z.) za obdobie od 7. decembra 2010 (dátum nadobudnutia prvej časti pozemku, pozn.). Konanie je vedené pod sp. zn. B1-19C/209/2013. Žalovaný v priebehu

sporu uviedol, že náhrada za zriadenie zákonného vecného bremena je výlučne jednorazová a namietať premlčanie žalovaného nároku žalobcu.

3. Žalobca vo svojej žalobe tvrdí, že žalovaný mu do dňa podania žaloby neposkytol žiadnu primeranú odplatu (náhradu) za zriadenie vecného bremena, neinicioval začatie pozemkových úprav, neponúkol primeranú finančnú náhradu v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z. z. ani neponúkol náhradný pozemok rovnakého druhu v primeranej výmere a bonite v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.

4. Navrhovateľ poukázal na to, že žalobca sa v konaní nedomáha jednorazovej odplaty (náhrady) za zriadenie zákonného vecného bremena, ale opakovanej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva.

5. Navrhovateľ uvádza, že v napadnutom právnom predpise úplne absentuje právne riešenie otázky náhrady za zriadenie vecného bremena (resp. náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, určenie charakteru náhrady, spôsob určenia náhrady, podmienky jej uplatnenia, plynutie lehôt na uplatnenie náhrady). Právna úprava napadnutého predpisu (ani žiadna iná) neustanovuje, že náhrada za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z. má byť vo forme jednorazovej odplaty (na rozdiel od napríklad zákona č. 251/2012 Z. z. a zákona č. 657/2004 Z. z.) a žiadny právny predpis nezakazuje priznanie opakovanej primeranej náhrady.

6. Z rozsiahleho návrhu možno vyvodiť, že nesúlad napadnutého právneho predpisu s referenčnými normami (vo vzťahu ku ktorým neargumentuje jednotlivo) navrhovateľ vidí predovšetkým v jeho neurčitosti vo vzťahu k požiadavke primeranej náhrady vlastníčkovi za obmedzenie jeho vlastníckeho práva, v dôsledku čoho vlastníčtvo nemá reálnu možnosť docieľiť konečné usporiadanie vzťahov, a to je ponechané výlučne subjektu, ktorý jeho vlastnícke právo obmedzuje. V nadväznosti na neurčitosť zákona č. 66/2009 Z. z. za významný aspekt ústavnej nekonformnosti navrhovateľ považuje aj rozdielnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov o otázke ústavne garantovanej náhrady.

7. Na podnet žalobcu na podanie návrhu o súlade právnych predpisov a návrhu na prerušenie konania mestský súd konanie podľa § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uznesením č. k. B1-19C/209/2013-456 z 1. februára 2024 prerušil a po právoplatnosti uznesenia predložil ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov. K návrhu mestský súd priložil právoplatné uznesenie o prerušení konania.

II.

Predbežné posúdenie návrhu na začatie konania

8. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, ústavnými zákonmi a medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom [čl. 124 a čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy], pristúpil na neverejnom zasadnutí pléna k predbežnému prerokovaniu návrhu na začatie konania, a to v súlade s čl. 131 ods. 1 ústavy, ako aj s § 7 ods. 1 písm. a) a § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a dospel k záveru, že návrh mestského súdu je potrebné odmietnuť.

9. V prvom rade ústavný súd uvádza, že posudzovaný návrh mestského súdu je totožný s návrhom na začatie konania o súlade právnych predpisov podaným v prerušenom súdnom konaní pôvodným Okresným súdom Bratislava I 23. apríla 2019. Pôvodný návrh ústavný súd uznesením sp. zn. PL. ÚS 1/2020 z 15. januára 2020 odmietol pre nedostatok náležitostí (navrhovateľ nepripojil právoplatné uznesenie o prerušení konania). Ústavný súd považuje za potrebné podotknúť, že doslovné a úplné prevzatie päť rokov starého odôvodnenia pôvodného návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov aktuálnym zákonným sudcom bez vnesenia jeho vlastnej argumentácie a bez zohľadnenia vývoja rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a ústavného súdu k téme zákona č. 66/2009 Z. z. nesvedčí o argumentačnej poctivosti navrhovateľa a hraničí s odmietnutím návrhu pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí (vlastnej ústavnoprávnej argumentácie navrhovateľa konajúceho prostredníctvom zákonného sudcu). V snahe o materiálny prístup k návrhu na začatie konania však ústavný súd napriek uvedenému vykonal jeho predbežné posúdenie.

10. Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

11. Podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá ústavnému súdu návrh na začatie konania.

12. Podľa § 74 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade právnych predpisov nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas národná rada a ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, môže podať súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (čl. 144 ods. 2 ústavy).

13. Aktuálne uplatňovaná judikatúra ústavného súdu o podstate ústavnej (čl. 144 ods. 2 ústavy) i zákonnej [§ 74 písm. d) zákona o ústavnom súde] podmienky vzniku aktívnej legitímácie všeobecného súdu na podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy je predovšetkým podmienená spojitosťou s konaním pred všeobecným súdom vyjadrenou tak, že podaniu návrhu musí predchádzať rozhodovacia činnosť takého súdu, pričom v rámci tejto rozhodovacej činnosti ako zákonom upraveného postupu je potrebné vyložiť a aplikovať všeobecne záväzný právny predpis (jeho ustanovenie), ktorého nesúlad s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, mieni všeobecný súd uplatniť pred ústavným súdom. Potiaľ návrh mestského súdu požiadavky spĺňa.

14. Platné a účinné znenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (zmena vykonaná zákonom č. 319/2025 Z. z. s účinnosťou od 1. decembra 2025, pozn.) umožňuje ústavnému súdu aj v konaní podľa čl. 125 ústavy realizovať tzv. kvázimeritórny prieskum návrhu na začatie konania už pri jeho predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto zameral svoju pozornosť na otázku prípadnej zjavnej neopodstatnenosti návrhu mestského súdu.

15. K podstate argumentácie navrhovateľa (neurčitosť napadnutého zákona vo vzťahu k požiadavke primeranej náhrady vlastníkovi za obmedzenie jeho vlastníckeho práva v spojení s odlišnou rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov) ústavný súd uvádza, že zákon skutočne nepojednáva o náhrade za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníkov pozemkov (z čoho logicky vyplýva, že nenormuje ani povahu tejto náhrady), z textu napadnutého zákona, ako aj z dôvodovej správy k nemu však vyplýva, že zákonodarca nepredpokladá trvalé obmedzenie vlastníkov pozemkov, ale obmedzenie dočasné – do realizovania zámeny alebo pozemkových úprav.

16. Na tento zákonný stav nadväzovala rozhodovacia činnosť všeobecných súdov o žalobách vlastníkov pozemkov na priznanie náhrady za zákonom vzniknuté právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Rozhodnutia o priznaní náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva boli divergentné, čo sa týka charakteru náhrady (súdy priznávali jednorazové aj opakované náhrady) až do roku 2020, keď sa Najvyšší súd Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. 8Cdo/17/2019 z 30. novembra 2020) priklonil k záveru o jednorazovej povahe náhrady [akcentujúc analógiu s vecným bremenom podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“)].

17. Uplatňovanie napadnutého zákona bolo už opakovane predmetom prieskumu v konaní o individuálnych ústavných sťažnostiach vlastníkov pozemkov. Ústavný súd tieto ústavné sťažnosti opakovane (napr. I. ÚS 514/2023, II. ÚS 427/2024, III. ÚS 621/2023, IV. ÚS 84/2024) odmietol – prevažne s odkazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, ktorá považuje odplatu za zriadenie vecného bremena za jednorazovú – avšak nespochybňujúc zákonodarcom zamýšľanú dočasnosť obmedzenia vlastníckeho práva vlastníka pozemku. Posledné uvedené ústavný súd uviedol (ako *obiter dictum*) aj v rozhodnutí o ústavnej sťažnosti obce (IV. ÚS 677/2022-14), keď obcou použitý prímer zákonného vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. so zákonným vecným bremenom podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. nepovažoval za náležitý s odôvodnením, že úprava vzájomných vzťahov podľa zákona č. 182/1993 Z. z. nie je mienená ako dočasná.

18. Takisto bolo podaných niekoľko návrhov na začatie konania o súlade právnych predpisov atakujúcich § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. alebo zákon ako celok. Tieto návrhy ústavný súd odmietol pre nedostatok náležitostí (PL. ÚS 1/2020, PL. ÚS 18/2023), resp. pre nedostatok prejudiciality (PL. ÚS 24/2020, PL. ÚS 16/2021, PL. ÚS 12/2025).

19. Plynutie času (1. júla 2026 uplynie 17 rokov od účinnosti napadnutého zákona) deklarovaný úmysel zákonodarcu upraviť právne vzťahy vlastníkov dotknutých pozemkov a samospráv (ako vlastníkov stavieb na nich) zriadením práva zodpovedajúceho vecnému bremenu „len dočasne“ nijako nerelativizuje. Táto objektívna právna skutočnosť však, naopak, stále viac zosilňuje intenzitu obmedzenia vlastníckeho práva osôb zaťažených zákonným vecným bremenom. Práve z tohto dôvodu ústavný súd pristúpil k prehodnoteniu svojho názoru na ďalšiu akceptovateľnosť prevládajúceho náhľadu na povahu náhrady ako jednorazovej.

20. Rozhodovacia prax všeobecných súdov k otázke povahy náhrady za vecné bremeno vzniknuté na základe napadnutého zákona sa vyvíjala v čase a je potrebné zopakovať, že predmetný zákon túto otázku explicitne neupravuje – vyvíjajúce sa právne úvahy o povahe náhrady teda vychádzali z analógie a kontextu problematiky náhrad za obmedzenie vlastníckeho práva. Z tohto pohľadu v rozhodovacej činnosti nie je spornou otázkou nároku na náhradu ako takého. Kruciálnou otázkou je

povaha náhrady a obidve odlišné koncepcie v skutočnosti v konečnom dôsledku nie sú závislé od dikcie napadnutého zákona.

21. Úlohou súdov je vykladať a aplikovať zákon ústavne konformne (čl. 152 ods. 4 ústavy) v intenciách princípu proporcionality tak, aby existovala rozumná miera súladu medzi použitými prostriedkami a sledovaným účelom docieľenia spravodlivej rovnováhy. Aj v prípade pochybnosti o ústavnej súladnosti právnej úpravy je povinnosťou všeobecného súdu zvážiť a posúdiť, či nemôže nájsť riešenie sám, a to práve za pomoci ústavne konformného výkladu. Ak je právnu normu možné vysvetliť dvoma (či viacerými) spôsobmi, pričom jeden je v súlade s ústavou a iný nie je, neexistuje dôvod na zrušenie takejto právnej normy, ale štátne orgány sú povinné ju interpretovať a aplikovať v súlade s ústavou (k tomu porovnaj PL. ÚS 15/98).

22. Ako už ústavný súd uviedol, najvyšší súd pri ustálení judikatúry k povahe náhrady za vecné bremeno vzniknuté na základe napadnutého zákona (8Cdo/17/2019) akcentoval analógiu s vecným bremenom podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z.

23. Zásadný rozdiel, ktorý s odstupom času vníma ústavný súd zosilnene, spočíva v tom, že kým poskytnutie jednorazovej náhrady je vo vzťahu k zákonu č. 182/1993 Z. z. trvalým riešením (čomu zodpovedá aj výška odplaty), podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vlastníč pozemku naďalej očakáva, že k trvalému doriešaniu jeho vlastníckych vzťahov dôjde iným zákonom predpokladaným spôsobom. Zriadenie vecného bremena podľa napadnutého zákona sa javí ako časovo neurčité, a to až do doby usporiadania, ktoré ale nie je závislé od vôle subjektu, v ktorého neprospech došlo k jeho zriadeniu. Ústavný súd preto dospel k záveru, že povahu náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. je potrebné interpretovať podľa základných ústavnoprávných zásad tak, aby táto náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zohľadňovala skutočnosť, že právne vzťahy, ktoré mali byť usporiadané, bez viny a na škodu vlastníka pozemku stále usporiadané nie sú. Pokiaľ ani po viac ako šesťnástich rokoch nedošlo k definitívnemu usporiadaniu právnych vzťahov, nemožno zotrvať na chápaní náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva ako jednorazovej, keďže takýto výklad v spojení s uplynutým časom popiera účel zákona, obmedzenie vlastníckeho práva za jednorazovú náhradu by fakticky znamenalo vyvlastnenie pozemku a vlastníctvo by nebolo možné vnímať inak ako holé.

24. K povahe náhrady za vecné bremeno sa ústavný súd vyjadril napríklad v náleze sp. zn. PL. ÚS 42/2015 (tepelná energetika), v ktorom uviedol: «Primeraná náhrada nie je symbolom ani gestom dobrej vôle zo strany spoločnosti voči vlastníkovi. V materiálnom právnom štáte má reálny, nepredstieraný význam. V prípade núteného obmedzenia vlastníckych práv slúži vlastníkovi ako príspevok na náhradu ekonomických strát na výnose z majetku, ktorý v dôsledku núteného obmedzenia vlastníckych práv buď vôbec nemôže užívať, alebo môže užívať iba v obmedzenej miere. Preto sa ústavná ochrana vo výkone vlastníckych práv obmedzenému vlastníkovi zaručuje po celý čas trvania obmedzenia vlastníka. Na rozdiel od „primeranej náhrady“, ktorá sa pri vyvlastnení poskytuje spravidla jednorazovo, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o pravidelných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia. Týka sa to predovšetkým takých obmedzení práv vlastníka, v ktorých prípade možno dôvodne očakávať trvanie obmedzujúceho zásahu po dlhý čas. Aj tam, kde sa pri zavedení obmedzenia nepredpokladalo dlhodobé trvanie obmedzujúceho zásahu, no v skutočnosti k takému zásahu došlo, je ústavný dôvod na priznanie opakujúcich sa dávok primeranej náhrady.»

25. Pri predbežnom prerokovaní návrhu Mestského súdu Košice na vyslovenie nesúlady špecifikovaných ustanovení zákona č. 66/2009 Z. z. s čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu (uznesenie sp. zn. PL. ÚS 12/2025 z 28. mája 2025, bod 23) ústavný súd vyslovil, že „ani ustálená súdna prax nie je nemenná a odklon od nej je možný (s povinnosťou dôkladného a presvedčivého odôvodnenia, § 220 ods. 3 CSP). Evolutívny vývoj judikatúry nie je v rozpore s riadnym výkonom spravodlivosti (podobne Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku Veľkej komory z 20. októbra 2011, *Nejdet Sahin a Perihan Sahin v. Turecko*, č. 13279/05, ods. 58) a môže byť odôvodnený aj zmenou sociálnych alebo ekonomických pomerov alebo inými okolnosťami, ktoré môžu ospravedlniť rozdielny prístup k spôsobu vyvažovania dotknutých práv účastníkov právneho vzťahu. V spore, z ktorého vyšiel prejednávaný návrh, môže byť okolnosťou odôvodňujúcou prekonanie skoršej judikatúry najvyšších súdnych autorít fakt, že ani po takmer 16 rokoch od nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. nebol dosiahnutý jeho účel. Tým bolo prioritne definitívne usporiadanie vlastníckych vzťahov medzi vlastníkom pozemku a obcou, resp. vyšším územným celkom ako vlastníkom delimitovanej stavby, a to zákonom predpokladanými nástrojmi (§ 2 ods. 1 a 2 zákona), a nie ďalšie fakticky časovo neurčité (do vykonania pozemkových úprav) zakonzervovanie stavu núteného obmedzenia vlastníckeho práva vlastníka pozemku bez náležitej kompenzácie.“.

26. Ústavný súd už teda naznačil zmenu svojho postoja k otázke (dovtedy akceptovaného) riešenia odplaty za zriadenie vecného bremena ako jednorazovej. Na báze metódy evolutívneho výkladu (zákon ako „*living instrument*“), ktorý je používaný aj Európskym súdom pre ľudské práva, skorší právny názor uplatňovaný aj ústavným súdom ústavný súd nereviduje ako vecne nesprávny, ale názor na uvedenú otázku obsahovo transformuje. Ide o výrazný výsledkový posun, na ktorý však podľa názoru pléna ústavného súdu v dôsledku vplyvu vonkajších okolností na aplikáciu práva dozrel čas. Tento posun považuje ústavný súd za najpriechodnejšie naplnenie účelu napadnutého zákona (usporiadanie pozemkových vzťahov, avšak s náležitou kompenzáciou). Je žiaduce, aby k tejto zmene došlo na úrovni všeobecných súdov vyargumentovaným odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe (čl. 2 ods. 3 základných princípov CSP; § 220 ods. 3 CSP). Pokiaľ však tejto zmene bráni absencia možnosti strany sporu prípustne namietat' nesprávne právne posúdenie veci v situácii, keď túto nesprávnosť strana sporu vidí práve v neodklonení sa súdu od ustálenej rozhodovacej praxe [§ 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP *a contrario*], ústavný súd považuje za potrebné meniť tento náhľad prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti vrátane kasačnej záväznosti svojich rozhodnutí v konaniach podľa čl. 127 ústavy.

27. Platnosť a účinnosť napadnutého právneho predpisu nebráni dosiahnutiu cieľa, ktorý mestský súd sleduje v prerušenom konaní (spravodlivé usporiadanie pomerov strán sporu v konkrétnom prípade posúdením žalobcom požadovanej náhrady za vecné bremeno ako opakujúceho plnenia). Nie je preto potrebný ani žiaduci derogačný zásah ústavného súdu. Dôvodom (potenciálne neúmerneho) zásahu do vlastníckeho práva vlastníkov dotknutých pozemkov nie je samotná existencia napadnutého právneho predpisu, ale dlhodobá nečinnosť samospráv ako vlastníkov delimitovaných stavieb pri uskutočňovaní vyvažovacích opatrení podľa § 2 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. (pričom ústavný súd chápe, že táto nečinnosť môže mať rozličné príčiny), no predovšetkým nečinnosť štátu ako garanta pozemkových úprav (§ 2 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z.). Postačujúci bude nevyhnutný odklon od recentne ustáleného právneho názoru najvyššieho súdu o jednorazovom charaktere predmetnej náhrady. Samozrejme, ani posudzovanie náhrady ako

opakujúceho sa nároku neznemožňuje všeobecnému súdu skúmať a zohľadniť individuálne relevantné okolnosti prípadu (vrátane napr. výšky už skôr priznanej náhrady alebo špekulatívneho postupu vlastníka dotknutého pozemku – k tomu pozri rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 2. 7. 2019, sťažnosť č. 4014/12) tak, aby poskytnutá súdna ochrana bola spravodlivá. Samozrejme, nič nebráni zákonodarcovi, aby k riešeniu otázky vyporiadania dotknutých pozemkov pristúpil aj na legislatívnej úrovni.

28. Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že neexistuje súvislosť medzi samotným napadnutým zákonom a referenčnými normami, vyslovenia nesúladi s ktorými sa mestský súd domáha, a preto ústavný súd návrh odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

29. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde pripája k tomuto rozhodnutiu odlišné stanovisko sudca Robert Šorl, ktoré sa týka výroku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Ivan Fiačan
predseda Ústavného súdu
Slovenskej republiky